

Arrest

nr. 260 985 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MA
Jacques Pasturlaan 6A
1180 UKKEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2019 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als echtgenote van een Belg.

1.2. Op 19 maart 2020 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). Deze beslissing werd vernietigd door de Raad, bij arrest nr. 244 908 van 26 november 2020.

1.3. Op 28 april 2021 treft de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 25.09.2019 werd ingediend door:

Naam: Y.

Voornaam: Y.

Nationaliteit: China

Geboortedatum: X

Geboorteplaats. Sichuan

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde L. J.-C. (...), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag werd reeds geweigerd d.m.v. een bijlage 20 dd. 19.03.2020. Deze weigeringsbeslissing werd vernietigd door de RvV bij arrest nr. 244.908 van 26.11.2020 (betekend op 30.11.2020). Een nieuwe beslissing wordt genomen betreffende het arrest van 26.11.2020.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14. § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg wordt een pensioen voorgelegd van € 1.139,46. Echter, uit het attest van de Federale Pensioendienst dd. 23.03.2021 blijkt dat het pensioen voor € 947,41 uit een inkomensgarantie voor ouderen bestaat. Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249 459 van 16 januari 2021 van de RvS.

Wat betreft inkomsten van betrokkene zelf, ook deze kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het Grondwettelijk hof heeft in arrest n°149/2019 van 24 oktober 2019 definitief beslist dat de bestaansmiddelen in het kader van een gezinshereniging t.o.v. een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zijn eigen, persoonlijke bestaansmiddelen moeten zijn. Bij het toepassen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, wordt dusdanig enkel rekening gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf, en niet van betrokkene of andere familieleden.

Referentiepersoon ontvangt tenslotte € 192,05 aan pensioen dat wel in aanmerking kan genomen worden bij het beoordelen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Hij beschikt dus duidelijk niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art 42, §1 tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Uit de voorgelegde documenten is alvast duidelijk dat met € 192 per maand de maandelijkse huur met enkele kosten van € 659 met kan worden

gedekt Daarbij komen nog allerhande andere vaste en variabele kosten (telefonie en internet ca. € 85, elektriciteit ca. € 18, farmacie ca. €15, eten voor 2 ca. € 268 etc). Het is dus zeer duidelijk dat referentiepersoon niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Niets van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan de bovenstaande vaststelling, dat referentiepersoon zijn pensioen niet toereikend is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Gezien de aard van het pensioen van de referentiepersoon niet meer zal veranderen, zullen zijn bestaansmiddelen bij geen enkele nieuwe aanvraag in rekening kunnen worden gebracht volgens artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op:

“- Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, met name de artikelen 2 en 3;
- Schending van het beginsel van goed bestuur;
- Maken van een kennelijke beoordelingsfout;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht waarbij de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, en waarbij deze derhalve bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“2.3.1. Het deel van het pensioen van de referentiepersoon, in casu de Belgische echtgenoot van verzoekster, dat uit IGO bestaat, moet weldegelijk mede in aanmerking worden genomen door verwerende partij bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Voor de argumentering van punt 2.3.1. verwijst verzoekster integraal naar de redenering welke de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteerde in diens arrest nr. 244.908 van 26 november 2020 (onze eigen zaak met dezelfde partijen en hetzelfde onderwerp):

“ 1. Naar luid van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon “geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelings-uitkeringen en de overbruggingsuitkering”.

2. Op zich kan uit deze bepaling niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (cf naar analogie RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

3. Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden “de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden “de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”. Er wordt sedert de wijziging door de wet van 4 mei 2016 dus niet meer verwezen naar de “aanvullende bijstandsstelsels”.

4. Uit de parlementaire stukken blijkt niet specifiek waarom het begrip “aanvullende bijstandsstelsels” werd weggelaten noch welke de precieze inhoud is van het nieuw ingevoerde begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening”. Wel beoogde het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid “de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging” en ook “de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.”

5. Bijgevolg kan voor de vraag of de IGO al dan niet valt onder de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde uit te sluiten bestaansmiddelen, meer bepaald onder de categorie “financiële maatschappelijke dienstverlening”, nog steeds worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011. De hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: “Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW.

De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing.” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: “Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 189). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, het volgende uiteen: “Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen.

Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking.” (Pland. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

6. De wetgever in 2016 heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet van 2011 niet te willen wijzigen. Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

7. De Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011, reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de tegemoetkomingen voor gehandicapten (TVG) waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in

hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de JGO op gelijke voet te behandelen.

8. Bovendien heeft de Belgische Staat voor het Grondwettelijk Hof in een zaak waarin de bepalingen betreffende gezinshereniging uit de wet van 8 juli 2011 werden aangevochten zelf uitdrukkelijk verklaard dal “de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking [worden] genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 17; cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

9. Uit het voorgaande blijkt derhalve dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de IGO uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (cf. RvV21 februari 2020, nr. 232 987, gewezen in Verenigde Kamers). ”

Verwerende partij schendt hierdoor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, alsmede het beginsel van goed bestuur, en tevens de zorgvuldigheidsplicht.

Verder maakt verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.3.2. Voor zover nodig, verwerende partij stelt dus dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen bij de berekening van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de gezinshereniger omdat het een middel is verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening en refereert hierbij naar drie Nederlandstalige arresten van de Raad van State:

1. Arrest 249.263 dd 16/12/20 mbt tot het Nederlandstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 209.736 dd 20/09/18;
2. Arrest 249.264 dd 16/12/20 mbt tot het Nederlandstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 209.727 dd 20/09/18;
3. Arrest 249.459 dd 16/01/21.

Het derde arrest bestaat echter NIET.

Wat wél bestaat is het arrest 249.459 dd 12/01/21 (twaalf) mbt tot het Nederlandstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 215.635 dd 24/01/19.

Verzoekster vermoedt dat verwerende partij dit arrest bedoelt.

Doch weerom schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en motiveert zij eigenlijk foutief.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

Verder, verzoekster kan het zich niet nalaten er verwerende partij toch op te wijzen dat er eigenlijk nog een méér recent Nederlandstalig arrest van de Raad van State bestaat waarnaar zij ter ondersteuning van haar eigen visie zou hebben kunnen verwijzen: arrest 249.844. dd 16/02/21 mbt tot het Nederlandstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 232.987 dd 21/02/20.

Verzoekster haalt dit louter aan om het gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij te accentueren.

2.3.3. Dit terzijde, en wederom voor zover nodig, verzoekster kan toch niets anders dan constateren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeer terecht in 2020 is blijven arresten uitspreken waarbij IGO wél in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de gezinshereniger, ondanks het feit dat toen al de bovenvermelde Nederlandstalige zaken, inclusief het meest recente, hangende waren bij de Raad van State.

In 2020 gaat het minstens om de volgende Nederlandstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

1. Arrest 236.961 dd 16/06/20
2. Arrest 237.128 dd 18/06/20
3. Arrest 237.848 dd 02/07/20
4. Arrest 238.087 dd 07/07/20
5. Arrest 241.519 dd 28/09/20
6. Arrest 244.908 dd 26/11/2020 : onze eigen zaak met dezelfde partijen over hetzelfde onderwerp

Verzoekster stelt zich dan ook de vraag hoe lang de Raad van State diens - niet correcte - stelling (en in diens kielzog verwerende partij) nog kan blijven handhaven, die zeer duidelijk indruist tegen de - correcte - gangbare stelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet alleen in het algemeen met betrekking tot alle Nederlandstalige zaken over "al dan niet in aanmerking nemen van IGO als toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen", doch, meer in het bijzonder in casu waar verzoekster reeds voor de tweede keer een beroep indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (eerste keer: Arrest 244.908 dd 26/11/2020).

Verzoekster is hierbij in een uitzichtloze situatie terecht gekomen.

2.3.4. Verder, en wederom voor zover nodig, aangezien men bij dit alles niet mag vergeten dat vreemdelingenrecht een federale materie is, wenst verzoekster er op te wijzen dat bij de Franstalige arresten van de Conseil du Contentieux des Etrangers zich hetzelfde fenomeen voordoet: de Conseil du Contentieux des Etrangers heeft alleen al in dit korte deel van 2021 verschillende arresten uitgesproken waarbij IGO/GRAPA wél in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de gezinshereniger.

Sinds begin 2021 gaat het minstens om de volgende Franstalige arresten:

1. Arrest 247.764 dd 21/01/21
2. Arrest 248.150 dd 26/01/21
3. Arrest 248.289 dd 28/01/21
4. Arrest 249.271 dd 18/02/21

2.3.5. Verzoekster betwist geenszins, en heeft dit van in het begin nimmer gedaan, dat de globale pensioeninkomsten van de Belgische referentiepersoon lager liggen dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag en verzocht dan ook van in den beginne aan verwerende partij om een individuele behoefteanalyse te maken (en had er alvast zelf een gemaakt).

Doordat verwerende partij de eerste keer gewoonweg geen behoefteanalyse had gemaakt, oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij tekort was geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht en deze vaststelling leidde tot de nietigverklaring van de eerste beslissing.

Bij de tweede behandeling van de aanvraag door verwerende partij maakte deze niet alleen een al te summiere behoefteanalyse (zie hieronder), doch zij begon met het verkeerde uitgangspunt van 192,05,- € (i.e. het pensioen dat volgens verwerende partij wél in aanmerking zou kunnen worden genomen bij het beoordelen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen), terwijl haar uitgangspunt de volledige som van 1.139,46,-€ dient te zijn, aangezien ook IGO mede in rekening dient te worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen en bijgevolg van de behoefteanalyse, zoals uitvoerig uiteengezet in punten 2.31. tot en met 2.34..

Verwerende partij schendt hierdoor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, alsmede het beginsel van goed bestuur, en tevens de zorgvuldigheidsplicht.

Verder maakt verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.3.6. Deze keer maakte verwerende partij inderdaad een behoefteanalyse, maar hoe...

Zij maakte niet meer of niet minder dan een opsomming van de kosten in een ondergeschikt zinnetje "tussen haakjes".

Dit kan niet anders dan geïnterpreteerd worden als dat verwerende partij er zich wederom vlug wou van af maken: het is een teken van laksheid, van non-interesse, van gebrek aan beroepstrots, van gebrek aan respect voor verzoekster, zelfs van kwader trouw in hoofde van verwerende partij, zeker als verwerende partij de Bijlage 20 eindigt met "Gezien de aard van het pensioen van referentiepersoon niet meer zal veranderen, zullen zijn bestaansmiddelen bij geen enkele nieuwe aanvraag in rekening kunnen worden gebracht volgens artikel 40ter van de wet van 15.12.1980".

Dit laat zich lezen als "weg, lastige vlieg ...".

Hierdoor schend verwerende partij wederom de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het beginsel van goed bestuur.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.3.7. Zoals hieronder overduidelijk zal blijken, beschikt de Belgische referentiepersoon wél over voldoende bestaansmiddelen uitgaande van een inkomen van 1.119,46,-€.

In een zeer recente mail aan de bevoegde dienst binnen de structuur van verwerende partij dd. 1 april 2021 zond de raadsman van verzoekster nog een geactualiseerde behoefteanalyse waarbij elke stelling onderbouwd werd door officiële bewijsstukken, waarover verwerende partij beschikt:

"Het bedrag van het maandelijks pensioen van de Heer [L.], dal heden 1.139,46,-€ bedraagt, en dat zijn enige bron van inkomsten is, is inderdaad lager dan 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste welke heden 1.596,88,-€ bedraagt.

Echter, de Heer [L.] kan perfect in zijn eigen behoeften EN deze van mijn cliënte voorzien zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

De individuele behoefteanalyse, welke ik samen maakte met de Heer [L.] en mijn cliënte toont dit duidelijk aan:

- a. De huur bedraagt 659,00,-€ per maand waarin een bedrag van 40,-€ is voorzien voor kosten (Huur en kosten - permanente opdracht : 659,-€ (619,-€ + 40,-€ kosten) als voorbeeld januari, februari en maart 2021)*
- b. Voor telefoon en internet betaalt hij per maand ongeveer 85,00,-€ (Proximus - domiciliëring : 82,71,-€ in januari 2021 ; 85,19,-€ in februari 2021 ; 87,13,-€ in maart 2021)*
- c. Voor elektriciteit gaat het om een last van ongeveer 18,-€ per maand (Electrabel - domiciliëring : 40,51,-€ in november 2020 ; 36,64,-€ in januari 2021 ; 36,64,-€ in maart 2021)*
- d. Voor water gaat het om een last van ongeveer 4,-€ per maand (FARYS (water) - factuur voor de periode van 15 maart 2020 tot 11 maart 2021 : 48,96,-€ (230,92,-€ minus sociaal tarief 184,73,-€))*
- e. Bij de apotheker geeft hij per maand ongeveer 15,00,-€ uit (Apothekerskosten : 14,04,-€ op 12 februari 2021 en 15,35,-€ op 29 maart 2021)*
- f. Aan eten geeft hij voor hun twee samen maandelijks 268,00,-€ uit*
- g. Aan de mutualiteit geeft hij ongeveer 12,-€ per maand uit (Mutualiteit - domiciliëring : 119,58,-€ op 7 januari 2021 en 22,35,-€ op 8 januari 2021)*

Uiteindelijk gaat het dus voor hun twee samen over een maandelijks inkomen van 1.139,46,-€ en uitgaven van om en bij de 1.061,00,-€ per maand. Bijgevolg beschikt de Heer [L.] weldegelijk over de nodige bestaansmiddelen.

Het gaat immers om nederige mensen die geenszins nood hebben aan grote sier. Zij zijn gelukkig thuis in hun woning met elkaar, of terwijl zij samen lange wandelingen maken, of bij een museumbezoek, zij hebben nergens schulden en zij hebben beiden het geluk over een goede gezondheid te beschikken.

Het koppel, met de levensstijl welke zij hebben, kwam reeds toe met de inkomsten van de Heer [L.] alléén en zou dus nimmer de financiële hulp van het OCMW hebben dienen in te roepen.

Het is uiteraard de ambitie van Mevrouw [Y.] om ook blijven te werken (wat zij nu al deed met haar Bijlage 35) en zodoende extra-geld in de lade te brengen, niet zozeer uit noodzaak, doch, echter eerder omdat Mevrouw [Y.] graag bezig is. "

Nogmaals, verwerende partij schendt door deze totaal foute rekenwijze de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, alsmede het beginsel van goed bestuur, en tevens de zorgvuldigheidsplicht.

Verder maakt verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.3.8. Voor zover nodig, verzoekster, die sinds het ter beschikking hebben van het attest van immatriculatie steeds op wettelijke wijze werkzaam is geweest, is er zich weliswaar van bewust dat haar eigen inkomsten niet kunnen in rekening genomen worden bij de berekening van de voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in het kader van de aanvraag gezinshereniging van verzoekster.

Doch, verwerende partij kan toch ook écht niet blind zijn voor de realiteit: de Belgische referentiepersoon kan, gezien zijn leeftijd, niet meer gaan bijklussen, en hoeft dit ook niet te doen omdat het koppel met hun levensstijl reeds toekomt op basis van zijn pensioen, en, verzoekster, die gewoon zin heeft om te gaan werken, kan dit met haar leeftijd wél nog. Het koppel zal op deze manier gewoon met een dubbele zekerheid nimmer dienen financiële hulp te vragen bij de het OCMW, en dit is al bij al toch waar het bij verwerende partij om draait.

Met andere woorden, het inkomen van verzoekster is op zich niet nodig, want het koppel komt sowieso toe met het pensioen van de Belgische referentiepersoon, maar het geeft wél een extra-zekerheid dat het koppel geen financiële hulp zal moeten vragen aan het OCMW.”

2.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van “het beginsel van goed bestuur”, wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn. Verzoekster duidt niet welk beginsel zij geschonden acht, andere dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel waarvan ze gewag maakt in haar middel.

2.3. Verweerder kan volledig worden gevolgd waar hij in zijn nota opmerkt:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. (...).

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). (...).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. (...)

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (...) wordt niet aangetoond.”

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. De toepasselijke bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door de wet van 4 mei 2016, luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet

zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.6. De vraag of de Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) wel of niet in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen, is voorwerp geweest van uiteenlopende rechtspraak maar deze kwestie werd definitief beslecht door de Raad van State bij arrest nr. 249.844 van 16 februari 2021, gewezen in Verenigde Kamers, dus over de twee taalrollen heen. Verweerder verwijst er terecht naar in zijn nota. Verzoekster is op de hoogte van dit arrest vermits ze er zelf naar verwijst in haar verzoekschrift. In dit arrest werd verwezen naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake de IGO en werd duidelijk gesteld: *“De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.”* Verzoekster kan hieraan geen afbreuk doen door te verwijzen naar het arrest van de Raad bedoeld in punt 1.2. of naar andere arresten van de Raad die dateren van voor het voormeld arrestnr. 249.844 van 16 februari 2021 van de Raad van State. De Raad kan begrip opbrengen voor verzoeksters klaagzang inzake de IGO-rechtspraak maar in het Belgisch rechtssysteem is de Raad van State de cassatierechter van de Raad en niet omgekeerd. Verzoekster kan voorts bezwaarlijk nadeel ondervinden van een in de bestreden beslissing verkeerd geciteerd arrest van de Raad van State en op grond hiervan de nietigverklaring eisen van de bestreden beslissing, te meer ze zelf in haar verzoekschrift de minieme fout rechtzet.

2.7. De verwerende partij begaat dan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, motiveert niet foutief en begaat ook geen kennelijke beoordelingsfout wanneer ze in de bestreden beslissing stelt: *“Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg wordt een pensioen voorgelegd van € 1.139,46. Echter, uit het attest van de Federale Pensioendienst dd. 23.03.2021 blijkt dat het pensioen voor € 947,41 uit een inkomensgarantie voor ouderen bestaat. Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening.”*

2.8. Verder merkt de Raad op dat verzoekster geen kritiek uit op de volgende passage in de bestreden beslissing: *“Wat betreft inkomsten van betrokkene zelf, ook deze kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het Grondwettelijk hof heeft in arrest n°149/2019 van 24 oktober 2019 definitief beslist dat de bestaansmiddelen in het kader van een gezinshereniging t.o.v. een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zijn eigen, persoonlijke bestaansmiddelen moeten zijn. Bij het*

toepassen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, wordt dusdanig enkel rekening gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf, en niet van betrokkene of andere familieleden.” Integendeel stelt verzoekster in haar verzoekschrift: “Voor zover nodig, verzoekster, die sinds het ter beschikking hebben van het attest van immatriculatie steeds op wettelijke wijze werkzaam is geweest, is er zich weliswaar van bewust dat haar eigen inkomsten niet kunnen in rekening genomen worden bij de berekening van de voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in het kader van de aanvraag gezinshereniging van verzoekster.” De betrokken passage kan niet aan het wankelen worden gebracht door verzoeksters eigen inschatting van haar situatie en de “dubbele zekerheid” die er volgens haar is dat ze “nimmer” financiële hulp dienen aan te vragen bij het OCMW.

2.9. Uit het voormelde volgt dus dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.10. Vermits de Belgische referentiepersoon wel beschikt over bestaansmiddelen maar ze niet toereikend zijn, dient de verwerende partij een behoefteanalyse te maken zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verweerder heeft blijkens de bestreden beslissing thans deze behoefteanalyse wel gemaakt. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen:

“Uit de voorgelegde documenten is alvast duidelijk dat met € 192 per maand de maandelijkse huur met enkele kosten van € 659 met kan worden gedekt Daarbij komen nog allerhande andere vaste en variabele kosten (telefonie en internet ca. € 85, elektriciteit ca. € 18, farmacie ca. €15, eten voor 2 ca. € 268 etc). Het is dus zeer duidelijk dat referentiepersoon niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.”

2.12. Kernpunt van verzoeksters kritiek is dat deze analyse een verkeerd uitgangspunt hanteert door enkel 192 euro in aanmerking te nemen, zijnde het gedeelte van het pensioen van de Belgische referentiepersoon dat niet bestaat uit de IGO.

2.13. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd in haar kritiek. De doelstelling van de behoefteanalyse is te bepalen welke bestaansmiddelen er nodig zijn om te voorkomen dat de gezinsleden ten laste vallen van de openbare overheden. Het houdt in dat de variabele en vaste kosten van het gezin in kaart worden gebracht, die dan worden afgewogen tegenover het inkomen waarover het gezin kan beschikken om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Er kan in deze analyse bezwaarlijk rekening worden gehouden met inkomsten die de Belgische referentiepersoon reeds krijgt van openbare overheden. De IGO is immers een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

2.14. Het houdt dus concreet in dat de verwerende partij wel degelijk mag uitgaan van 192 euro aan inkomsten bij het maken van de behoefteanalyse, zijnde het pensioenbedrag van de Belgische referentiepersoon dat niet bestaat uit de IGO. Door in de behoefteanalyse enkel 192 euro aan pensioeninkomsten van de Belgische referentiepersoon te betrekken, hanteert de verwerende partij dus geen verkeerd uitgangspunt of een verkeerde rekenwijze. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij hiermee de zorgvuldigheidsplicht schendt of een manifeste beoordelingsfout maakt.

2.15. Voorts valt verzoekster er nog over dat verweerder in de passage over de behoefteanalyse een opsomming geeft van kosten “tussen haakjes”. De Raad ziet niet in hoe deze kritiek aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster uit geen inhoudelijke kritiek op de analyse van verweerder inzake de kosten van haar huishouden. Verweerder neemt hierbij trouwens volledig de kostenraming over die de raadsman van verzoekster zelf heeft gemaakt en aan verweerder per mailbericht heeft overgemaakt op 1 april 2021 en waarnaar verzoekster ook verwijst in haar verzoekschrift. Gezien er rekening dient te worden gehouden met een inkomen van 192 euro en er sprake is van uitgaven van om en bij de 1.061 euro, zoals zelf begroot door de raadsman van

verzoekster in zijn mailbericht van 1 april 2021, kan de behoefteanalyse niet leiden tot een positief resultaat voor verzoekster.

2.16. Verzoekster valt ten slotte nog over de volgende passage in de bestreden beslissing:

“De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Gezien de aard van het pensioen van de referentiepersoon niet meer zal veranderen, zullen zijn bestaansmiddelen bij geen enkele nieuwe aanvraag in rekening kunnen worden gebracht volgens artikel 40ter van de wet van 15.12 1980.”

2.17. Deze passage kan worden beschouwd als overtollig. Het is een (weliswaar ongepaste) ontrading gericht aan verzoekster om in de toekomst een nieuwe aanvraag in te dienen. Dit heeft echter geen invloed op de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder hiermee de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht schendt waardoor de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA